BBI0009

មជ្ឈមណ្ឌលឯកសារកម្ពុជា

ជិន គាក់ ហៅ ម៉ឺន, ភេទប្រុស K09005 **(បាត់ខ្លួន)**

កូនទីៈ សមាជិកសហករណ៍ដាំស្លែ

សម្ភាសជាមួយ ជួន គុំ, អាយុ ៧៣ឆ្នាំ, ត្រូវជាប្រពន្ធ

និង គាក់ ឃួន, អាយុ៤០ឆ្នាំ ត្រូវជាកូនស្រី

ភូមិស្នួស្តី ឃុំតាលាស់ ស្រុកមោង ខេត្តបាត់ដំបង

ថ្ងៃទី១០ កក្កដា ២០០៦

សំភាសដោយៈ វ៉ា នៃវ៉ាន់

នៃវ៉ាន់ៈ អត់ទោសលោកយាយឈ្មោះអីដែរ?

គុំៈ ឈ្មោះជួន គុំ ។

នៃវ៉ាន់ៈ សព្វថ្ងៃលោកយាយអាយុប៉ុន្មានហើយ?

គុំៈ ៧២, ៧៣ ។

នៃវ៉ាន់ៈ លោកយាយឆ្នាំខ្មែរលោកយាយកើតឆ្នាំអីទៅ?

គុំៈ លោកយាយឆ្នាំខ្មែរលោកយាយកើតឆ្នាំអីទៅ?

នៃវ៉ាន់ៈ ឆ្នាំកុរ, លោកយាយមានស្រុកកំណើតកើតនៅណាដែរ?

គុំៈ កើតនៅហ្នឹងឯង ។

នៃវ៉ាន់ៈ ភូមិអីគេ?

គុំៈ ភូមិស្តី, ឃុំតាលាស់ ស្រុកមោងឫស្សី ។

នៃវ៉ាន់ៈ ចុះសព្វថ្ងៃហ្នឹងលោកយាយរស់នៅក្នុងភូមិឃុំដដែល?

គុំៈ អត់ប្តូរផង នៅដដែល ។

នៃវ៉ាន់ៈ ឪពុកម្តាយលោកយាយឈ្មោះអីដែរ?

គុំៈ ឈ្មោះយាយស៊ូ តានិល ។

នៃវ៉ាន់ៈ តានិល យាយស៊ូ, សព្វថ្ងៃគាត់ខូចអស់ហើយ, ខូចតាំងពីជំនាន់ណាយាយ?

តុំ: ជំនាន់ណា ពុកខ្ញុំខូចតាំងពីសង្គមម្ជេះ ម្ដាយខ្ញុំខូចឆ្នាំ១៩៨៣ ។

នៃវ៉ាន់: ចុះលោកយាយមានបងប្អូនប៉ុន្មាននាក់?

តុំ: បងប្អូន៦នាក់ ។

នៃវ៉ាន់: ប្រុសប៉ុន្មានស្រីប៉ុន្មានទៅលោកយាយ?

តុំ: ប្រុសបី ស្រីពីរ ។

នៃវ៉ាន់: ស្រីបីតាំងយាយ, ចុះលោកយាយជិន គាត់ហ្នឹងត្រូវម៉េចជាមួយលោកយាយដែរ?

តុំ: ហ្នឹងហើយ គ្រួសារ ។

នៃវ៉ាន់: ជិន គាត់ហ្នឹងលោកយាយដឹងថាគាត់អ្នកស្រុកណាដែរ? គាត់កើតជានៅណាដែរ?

តុំ: ស្រុកកំណើតគាត់ហ្នឹងឯង ។

នៃវ៉ាន់: នៅក្នុងភូមិស្ដីហ្នឹង?

តុំ: ភូមិស្ដីហ្នឹង ។

នៃវ៉ាន់: លោកយាយដឹងថាជិន គាត់ហ្នឹងគាត់កើតឆ្នាំណាដែរអត់?

តុំ: អត់ដឹងទេ ។

នៃវ៉ាន់: ឆ្នាំខ្មែរយើងលោកយាយដឹងទេ?

តុំ: ភ្លេចភ្លាំងអស់ហើយខ្ញុំ ។

នៃវ៉ាន់: បងយាយអីក៏ប្អូនលោកយាយគាត់ហ្នឹង?

តុំ: ប្អូន ។

នៃវ៉ាន់: ប្អូនប៉ុន្មានឆ្នាំ?

តុំ: ប្អូនប៉ុន្មានឆ្នាំទេ យូរដែរអត់ចាំអត់អីផង ។

នៃវ៉ាន់: ចុះឪពុកម្ដាយតាគាត់ហ្នឹងគាត់ឈ្មោះអីទៅ ?

តុំ: ឈ្មោះជិន, យាយហាំ ។

នៃវ៉ាន់: ឪពុកឈ្មោះ?

តុំ: ជិន, ម្ដាយឈ្មោះហាំ ។

នៃវ៉ាន់: ខូចអស់ហើយ?

តុំ: អស់ហើយ ។

ណៃវ៉ាន់: ខួបតាំងពីជំនាន់ណាទៅយាយ?

តុំ: តាំងពីសង្គមម្ទេះ ។

ណៃវ៉ាន់: យាយចុះ, គាត់ហ្នឹងគាត់មានបងប្អូនប៉ុន្មាននាក់?

តុំ: បងប្អូនមើលប្អូននាក់, គេទៅណាអស់ហើយ ។

ណៃវ៉ាន់: ប្អូននាក់ហ្នឹងគិតតាំងគាត់?

តុំ: ចា៎ស! ទាំងគាត់ ។

ណៃវ៉ាន់: ប្រុសប៉ុន្មានស្រីប៉ុន្មានដែរ?

តុំ: ប្រុសពីរ ស្រីពីរ ។

ណៃវ៉ាន់: កូនទីមួយណាគេ?

តុំ: គាត់ហ្នឹងហ្មង ។

ណៃវ៉ាន់: ទីពីរឈ្មោះអីយាយ?

តុំ: ឈ្មោះយ៉េត ។

ណៃវ៉ាន់: ជិន យ៉េត, ស្រីអីប្រុស?

តុំ: ប្រុស ។

ណៃវ៉ាន់: សព្វថ្ងៃគាត់នៅរស់អីស្លាប់?

តុំ: នៅ ។

ណៃវ៉ាន់: នៅណាដែរ?

តុំ: នៅឯភ្នំក្រពើណោះ ។

ណៃវ៉ាន់: ចុះទីបី?

តុំ: ទីបីឈ្មោះរើន?

ណៃវ៉ាន់: ស្រីអីប្រុស?

តុំ: ស្រី ។

ណៃវ៉ាន់: សព្វថ្ងៃគាត់រស់អីក៏ស្លាប់ហើយ?

តុំ: នៅ នៅពីរនាក់បងប្អូនគាត់នៅនឹងបងប្អូនគាត់ហ្នឹងឯង ។

ណៃវ៉ាន់: នៅភ្នំក្រពើហ្នឹង?

ឃួនៈ ភ្នំក្រពើ ។

នៃវ៉ាន់ៈ ចុះទីបួន?

ឃួនៈ ទីបួនគាត់ស្លាប់តាំងពីសម័យតស៊ូជាមួយនឹងគាត់ហ្នឹង ឈ្មោះបុិ ។

នៃវ៉ាន់ៈ បុិហ្នឹងស្រីអីប្រុស?

ឃួនៈ ស្រី ។

នៃវ៉ាន់ៈ ស្លាប់ហើយតាំងពីជំនាន់ខ្មែរក្រហម?

ឃួនៈ ស្លាប់គាត់ដឹងដែរតើ តាំងពី៧០គត់ ជំនាន់៧០ណោះ ។

នៃវ៉ាន់ៈ ថីបានស្លាប់?

ឃួនៈ គាត់ស្លាប់ដោយសារកប៉ាល់បាញ់អីមិនដឹង ខ្ញុំដូចស្រពិចស្រពិល ។

នៃវ៉ាន់ៈ គាត់ស្លាប់ដោយសារទម្លាក់គ្រាប់កប៉ាល់ហោះហ្នឹងមែន?

គុំៈ បែបម៉ាជំនាន់កប៉ាល់ហោះហ្នឹងឯងស្លាប់ហ្នឹងនោះ ។

នៃវ៉ាន់ៈ ចុះគាត់គាក់ហ្នឹងកាលពីដើមឡើងគាត់នៅជុំគ្នានៅក្នុងភូមិនេះទាំងអស់ទេបងប្អូនគាត់?

គុំៈ នៅហ្នឹងទាំងអស់ ។

នៃវ៉ាន់ៈ ចុះលោកយាយតាំងពីក្មេងតាំងពីអីម៉ោគាត់មានបានទៅរៀនទៅអីអត់?

គុំៈ គាត់នៅវត្តដែរ កាលហ្នឹងមិនបានរៀន ។

ឃួនៈ ខ្ញុំនៅតូចៗឮគាត់និយាយ គាត់ទៅនៅវត្ត តែមិនដឹងបានបួសអីមិនបាន ។

នៃវ៉ាន់ៈ លោកយាយដឹងថាគាត់រៀនប្រហែលជាប៉ុន្មានឆ្នាំដែរ?

គុំៈ អត់ដឹងប៉ុន្មានឆ្នាំផង ។

នៃវ៉ាន់ៈ នៅវត្តណាយាយ?

គុំៈ វត្តស្ដីយើងនេះ ។

នៃវ៉ាន់ៈ តែកាលហ្នឹងគាត់ចេះសរសេរអីបានធម្មតាដែរអត់?

ឃួនៈ ចេះតើ កាលគាត់ធ្វើភូមិហ្នឹងគាត់ចេះសរសេរចេះអីតើ ។

នៃវ៉ាន់ៈ ចុះបន្ទាប់ពីគាត់ឈប់នៅវត្តហ្នឹងគាត់ធ្វើអីទៀតទៅ?

គុំៈ អត់មានធ្វើអីផង ធ្វើស្រែ ។

នៃវ៉ាន់ៈ បន្ទាប់ពីឈប់នៅវត្តហើយ គាត់ម៉ោនៅជាមួយឪពុកម្ដាយធ្វើស្រែធម្មតា?

គុំ: មានឪពុកម្ដាយទេ មានតែឪពុកគាត់ឆាប់តាំងពី នៅជាមួយយាយ និងម្ដាយមីង ។

នៃវ៉ាន់: អញ្ចឹងពេលគាត់ចេញពីវត្តម៉ោគាត់រៀបការជាមួយលោកយាយអីក៏ម៉េច?

គុំ: ម៉ោនឹងខ្ញុំហ្នឹងឯង ក្មេចអស់ហើយ យូរហើយ ។

នៃវ៉ាន់: ចុះលោកយាយដូចថា លោកយាយរៀបការជាមួយគាត់ហ្នឹងកាលហ្នឹងមុនរដ្ឋប្រហារទម្លាក់សម្ដេចអីក៏ក្រោយរដ្ឋប្រហារ?

គុំ: មុន ។

ឃួន: រដ្ឋប្រហារមុនចូលព្រៃទៀតម៉ែឯង បើខ្ញុំកើតក្រោយ ៦៣នេះហើយ ។

នៃវ៉ាន់: មុនរដ្ឋប្រហារប្រហែលប៉ុន្មានឆ្នាំដែរ?

គុំ: មិនដឹងប៉ុន្មានទេ មិនចាំ ។

ឃួន: រឿងគាត់និយាយប្រាប់ខ្ញុំៗចាំ ។

នៃវ៉ាន់: កាលលោកយាយការនៅក្នុងស្រុកភូមិហ្នឹងទេ?

គុំ: ចា៎ស!

នៃវ៉ាន់: ពេលលោកយាយរៀបការជាមួយគាត់ហើយលោកយាយប្រកបមុខរបររធ្វើអីទៅ?

គុំ: អត់មានធ្វើអីណា៎ ធ្វើស្រែធ្វើអីហ្នឹង គ្មានរកស៊ីទេ អត់មានចំការទេ ធ្វើស្រែ ។

នៃវ៉ាន់: ចុះលោកយាយការហើយរយៈពេលប៉ុន្មានបានមានកូន?

គុំ: បានម៉ាឆ្នាំ ។

នៃវ៉ាន់: កូនស្រីអីប្រុស?

គុំ: កូនសុទ្ធតែស្រី ។

នៃវ៉ាន់: ចុះលោកយាយដូចថាដិន តាក់ហ្នឹងគាត់ធ្លាប់ចូលបម្រើបដិវត្តខ្មែរក្រហមដែរអត់?

គុំ: ចូលតើ ចូលព្រៃ ។

នៃវ៉ាន់: គាត់រត់ចូលព្រៃនឹងគេដែរ?

គុំ: ចា៎ស!

នៃវ៉ាន់: ឆ្នាំណាដែលគាត់រត់ចូលព្រៃហ្នឹង?

គុំ: មិនដឹងឆ្នាំអី បើមិនចាំផង ឆ្នាំ៧០គត់ហ្នឹងឯង ។

នៃវ៉ាន់: ៧០គត់ហេ៎, រត់ទៅតស៊ូហេ៎?

តុំ: ចា៎ស! រត់ទៅតស៊ូ ។

នៃវ៉ាន់: ម៉េចបានគាត់រត់ទៅចូលព្រៃអញ្ចឹងលោកយាយ?

តុំ: អត់ដឹងផង គេរត់ទៅ ។

នៃវ៉ាន់: គាត់អត់ប្រាប់លោកយាយទេ?

តុំ: អត់, ភ្លេចអស់ហើយយូរហើយ ។

ឃួន: ដំណើរពេលកាលហ្នឹងគាត់ចាំដែរ តែដល់សព្វថ្ងៃគាត់ភ្លេចបាត់អស់ហើយ ។

នៃវ៉ាន់: ពេលគាត់រត់ហ្នឹងកូនស្រីច្បងហ្នឹងអាយុប៉ុន្មានហើយ?

តុំ: អាយុប៉ុន្មាន១០ឆ្នាំកាលហ្នឹងហ៎ ។

ឃួន: ១០ឯណា ៥ឆ្នាំហ្នឹងឯង៤-៥ហ្នឹងឯង ។

នៃវ៉ាន់: ពេលគាត់រត់ទៅចូលព្រៃហ្នឹង ដូចថា ដោយសារគេបង្ខំឲ្យចូលអីក៏គាត់ស្ម័គ្រចិត្តចូល?

តុំ: មិនដឹងដែរបើគេទៅ ទៅទាំងភូមិទាំងអស់ហើយ ។

ឃួន: ទៅទាំងភូមិនេះបណ្តោយ ។

នៃវ៉ាន់: ដូចថាមានគេម៉ោឃោសនាឲ្យទៅ គេបង្ខំឲ្យទៅ ឬក៏គាត់សុខៗទៅហ្នង?

តុំ: កាលហ្នឹងគេកៀរទៅទេ ។

ឃួន: គេកៀរម៉ាកំណាត់ភូមិនេះទៅទាំងអស់ គ្មានណាសល់មួយទេ ។

នៃវ៉ាន់: គេចុះកៀរយកទៅធ្វើ?

តុំ: ហ្នឹងហើយ អ្នកភូមិហ្នឹងទាំងអស់យកទៅ ។

នៃវ៉ាន់: យកទាំងស្រីទាំងប្រុស?

តុំ: យកទាំងអស់ ទាំងស្រីទាំងប្រុស ។

នៃវ៉ាន់: ទាំងយាយទាំងអីចូលព្រៃទាំងអស់?

តុំ: ចា៎ស! ភូមិនេះយកទាំងអស់ គ្មានណានៅបានមួយទេ ។

នៃវ៉ាន់: គេយកទៅ នៅណាទៅ?

តុំ: នៅឆ្ងាយណាស់ ភូមិត្របែកណោះ ។

នៃវ៉ាន់: ត្របែកនៅណាទៅ?

តុំ: ត្របែកក្រោមណោះ ព្រៃនាមណា៎ ។

ឆៃវ៉ាន់ៈ អាណឹងនៅក្នុងស្រុកណាអីដែរ?

តុំៈ ព្រៃនាម ។

ឆៃវ៉ាន់ៈ គេហៅព្រៃនាមហ្នឹងហ្នង?

តុំៈ ចា៎ស! គេហៅព្រៃនាមអញ្ចឹងហ្នឹង មានភូមិគេដែរ អាកន្ទែងតស៊ូហ្នឹងវាបែកក្រហែង ។

ឆៃវ៉ាន់ៈ ពេលគេគៀរអ្នកស្រុកទៅដល់ព្រៃនមាហ្នឹងគេឲ្យយាយធ្វើអីទៅ?

តុំៈ ធ្វើអីផង ។

ឃួនៈ គាត់ដើរធ្វើការជាមួយគេដែរ ប៉ុន្មមិនដឹងដើរធ្វើអី ។

ឆៃវ៉ាន់ៈ គាត់ធ្វើការជំនាន់ហ្នឹងដែរ?

តុំៈ ចា៎ស!

ឆៃវ៉ាន់ៈ លោកយាយឃើញគាត់ធ្វើម៉េចខ្លះ ការងារគាត់?

តុំៈ មិនដឹងធ្វើម៉េចខ្លះទេ ដើរបាត់ៗទៅមិនដឹងគេធ្វើអី ។

ឃួនៈ ដើរពីផ្ទះបាត់ៗហើយ មិនដឹង ។

ឆៃវ៉ាន់ៈ ពេលគេគៀរទៅដល់ហ្នឹងគាត់ដូចថា ធ្វើមេក្រុមគេ ដើរឃោសនាគេអីក៏ម៉េច?

តុំៈ អត់ដឹង ដឹងតែដើរបាត់ៗ មិនដឹងជាធ្វើអីៗអត់ដឹង ឃើញដើរបាត់ៗទៅ គេមិនប្រាប់ថាធ្វើ នេះធ្វើនោះផង ។

ឆៃវ៉ាន់ៈ គាត់អត់មាននិយាយថាធ្វើអីទេ លោកយាយអត់ដែលសួរគាត់ទេ?

តុំៈ អត់បានសួរថាធ្វើអីៗផង ខ្ញុំនៅផ្ទះ គេដើរទៅមិនដឹងគេធ្វើអីៗ អត់ដឹង ។

ឆៃវ៉ាន់ៈ កាលហ្នឹងគាត់ដើរទៅធ្វើការទៅដល់ណាទៅ?

តុំៈ នៅព្រៃ នៅនឹងព្រៃហ្នឹងគ្មានដែលទៅណាម៉ោណាទេ ។

ឆៃវ៉ាន់ៈ ចុះគាត់មានកាំភ្លើងមានអីនៅជាប់ខ្លួនដែរអត់?

តុំៈ មាន កាលជំនាន់តស៊ូហ្នឹង ។

ឆៃវ៉ាន់ៈ កាំភ្លើងខ្លីអីកាំភ្លើងវែង?

តុំៈ កាំភ្លើងវែង ។

ឆៃវ៉ាន់ៈ តែលោកយាយអត់ដឹងថាគាត់ធ្វើអីទេ?

តុំៈ អត់ដឹង បើអត់ប្រាប់ ។

ឆៃវ៉ាន់ៈ ដល់ពេលខ្មែរក្រហមឈ្នះ៧៥ទៅ គាត់ធ្វើអីទៅ?

ឃួនៈ ធ្វើមេឃុំហ្នឹងឯង ធ្វើគណៈសហករណ៍ហ្នឹងឯង ពេល៧៥ហ្នឹង ។

ឆៃវ៉ាន់ៈ ពេលហ្នឹងគាត់ធ្វើគណៈសហករណ៍?

តុំៈ ពេល៧៥ហ្នឹងគាត់ចេញធ្វើគណៈសហករណ៍ ។

ឆៃវ៉ាន់ៈ ចេញពីណាម៉ោ?

តុំៈ ចេញពីព្រៃម៉ោ ។

ឆៃវ៉ាន់ៈ ចេញពីព្រៃម៉ោនៅណាវិញ?

តុំៈ នៅខាងបាត់ដំបងណោះ ។

ឆៃវ៉ាន់ៈ នៅស្រុកបាត់ដំបងណោះ?

តុំៈ នៅដាំស្ពៃហ្នឹង ។

ឆៃវ៉ាន់ៈ នៅក្នុងភូមិអីគេ?

តុំៈ ភូមិដាំស្ពៃ ។

ឆៃវ៉ាន់ៈ ពេលឆ្នាំ៧៥ហ្នឹងគេយកប្រជាជនដែលជម្លៀសទៅព្រៃនាមហ្នឹងទៅ បាត់ដំបងទាំងអស់ អី ក៏តែម៉ាគ្រួសារលោកយាយទេ?

ឃួនៈ គេរំលែកតាមគ្រួសារ ។

ឆៃវ៉ាន់ៈ គេបែកតាមគ្រួសារ?

ឃួនៈ ចា៎ស! ណាមុខសញ្ញាទៅ ត្រង់ណាគេឲ្យទៅ ត្រង់ហ្នឹង បែកដូចថាយើងទៅកាន់ក្តាប់គេ ។

ឆៃវ៉ាន់ៈ នៅក្នុងស្រុកបាត់ដំបងហ្នឹងលោកយាយដឹងថាភូមិឃុំអីដែរអត់?

ឃួនៈ បែបជាក្នុងឃុំស្វាកែតមិនដឹង ។

ឆៃវ៉ាន់ៈ តែភូមិអីគេ?

ឃួនៈ ភូមិដាំស្ពៃ ។

ឆៃវ៉ាន់ៈ គេហៅភូមិដាំស្ពៃអញ្ចឹងហ្មង?

ឃួនៈ ចា៎ស! ខ្ញុំចាំថាភូមិដាំស្ពៃហ្នឹង ។

ឆៃវ៉ាន់ៈ នៅក្នុងស្រុកបាត់ដំបង,
កាលគេឲ្យគាត់ធ្វើនៅកន្លែងសហករណ៍ដាំស្ពៃហ្នឹងគាត់ធ្វើអីខ្លះទៅ យាយ?

តុំៈ គ្មានធ្វើអី ធ្វើគណៈសហករណ៍ ។

ណៃវ៉ាន់ៈ គណៈសហករណ៍ហ្នឹងការងារគាត់ធ្វើម៉េចខ្លះ?

តុំៈ មានតែដឹកនាំគេធ្វើការអីហ្នឹងណា៎ ធ្វើស្រែធ្វើអីហ្នឹង នាំគេទៅធ្វើស្រែភ្ជួរ ដឹកនាំគេធ្វើអីចឹង ឯង ។

ណៃវ៉ាន់ៈ ដូចថាគាត់ដឹកនាំឲ្យគេធ្វើចាប់ពីម៉ោងប៉ុន្មានទៅ?

តុំៈ មិនដឹងម៉ោងប៉ុន្មាន ។

ឃួនៈ កាលហ្នឹងព្រឹកតែម៉ោង៧ដល់ម៉ោង១១ ដូចតែសព្វថ្ងៃហ្នឹងដែរ ។

ណៃវ៉ាន់ៈ ព្រឹកឡើងម៉ោង៧នាំប្រជាជនទៅធ្វើទៅ?

ឃួនៈ ចា៎ស! ដល់ម៉ោង១១ឡើង ពេលបាយ ។

ណៃវ៉ាន់ៈ ហើយគាត់ធ្វើជាមួយគេដែរអត់?

តុំៈ ធ្វើ, ដឹកនាំគេអត់មានឈរមើលទេ ដឹកនាំគេធ្វើមុនគេហ្នង បើមិនអញ្ចឹងដឹកនាំប្រជាជនយើងទៅឈរមើលគេម៉េច ទាល់តែយើងហ្នឹងទៅធ្វើ ។

ឃួនៈ មានអ្នកខ្លះឈរមើលគេដែរ ។

តុំៈ អាណឹងមិនដឹងទេ បើគ្រួសារខ្ញុំអត់មានឈរមើលទេ ទៅមុនប្រជាជនទៀតធ្វើនោះ ។

ណៃវ៉ាន់ៈ គេហៅសហករណ៍ដាំស្ពៃអញ្ចឹង?

តុំៈ ចា៎ស! ដាំស្ពៃ ។

ណៃវ៉ាន់ៈ កាលហ្នឹងពីណាគេទៀតធ្វើការជាមួយគាត់នៅខាងសហករណ៍ហ្នឹង?

តុំៈ គេនៅស្រុកគេណោះ ខ្ញុំធ្វើការជាមួយ មិនចាំគេទេ ។

ណៃវ៉ាន់ៈ យាយមានស្គាល់ឈ្មោះគេទេ?

តុំៈ ឈ្មោះតាវ៉ង់ ។

ណៃវ៉ាន់ៈ តាវ៉ង់ហ្នឹងគាត់ឋានៈអីដែរ?

ឃួនៈ មិនដឹងឋានៈអីទេ ប៉ុនរងពីគាត់ហ្នឹងទៅ ។

ណៃវ៉ាន់ៈ អូហ៍! តាវ៉ង់ហ្នឹងគាត់តូចជាងតាក់ហ្នឹងទេ?

តុំៈ ចា៎ស! ក្រោម បើគ្រួសារខ្ញុំលើ ។

ណៃវ៉ាន់ៈ ចុះបន្ទាប់ពីតាវ៉ង់ហ្នឹងមានណាគេទៀត?

តុំ: អត់ទេ មានតែពីរនាក់ មានតែពីរនាក់ទេ ។

ឃួន: ប៉ុនតាវ័ន់ហ្នឹងឈ្មោះគាត់ថន ។

ណៃវ៉ាន់: តាវ័នហ្នឹងឈ្មោះថន?

ឃួន: ប្រពន្ធគាត់ ។

ណៃវ៉ាន់:

ដូចថាការងារខាងសហករណ៍ហ្នឹងក្រៅពីនាំប្រជាជនធ្វើស្រែហ្នឹងមាននាំទៅ ធ្វើអីទៀតទេ? ដូចថាជីកទំនប់ លើកប្រឡាយអីមានធ្វើអីចឹងអត់?

តុំ: អត់ផង ឲ្យទៅ ខាងភ្នូរខាងអីទេ អត់មានទៅ លើកទំនប់អីណាអត់មានទេ ។

ណៃវ៉ាន់: អញ្ចឹងម៉ាឆ្នាំទល់ម៉ាឆ្នាំចេះតែនាំគេភ្ជួរ ធ្វើស្រែចឹងទៅ ?

តុំ: ធ្វើទៅ ដល់រួចទៅ ដល់ខែច្រូតៗ ទៅ ខែភ្ជួរៗ ទៅ ។

ណៃវ៉ាន់: តែកាលហ្នឹងគាត់ធ្វើ ហើយគាត់ម៉ោនៅជុំគ្នាជាមួយ លោកយាយធម្មតាទេ?

តុំ: នៅជាមួយគ្នា ។

ណៃវ៉ាន់: ចុះកូន?

ឃួន: ខ្ញុំនៅតូចនៅជាមួយ ហើយទៅ នៅកន្លែងពេទ្យ គាត់យកខ្ញុំទៅដាក់កន្លែងពេទ្យ ។

ណៃវ៉ាន់: អញ្ចឹងនៅជុំគ្នាទាំងអស់, ដូចថាគាត់ត្រឡប់ម៉ោផ្ទះរាល់ថ្ងៃ ឬក៏យូរៗ បានម៉ោផ្ទះម្ដង?

តុំ: គាត់នៅផ្ទះហ្នឹងឯង ព្រឹកឡើងទៅស្ទូងទៅ ។

ណៃវ៉ាន់: កាលហ្នឹងដូចថាគាត់មានដឹកនាំគេធ្វើការយប់អីទេ?

តុំ: យប់ហ្នឹងដូចមិនឃើញធ្វើ ឃើញតែធ្វើថ្ងៃហ្នឹង ។

ណៃវ៉ាន់: ឃើញតែពេលថ្ងៃទេ?

តុំ: ហ្នឹងហើយដែលនាំគេទៅភ្ជួរទៅអីហ្នឹងទេ ។

ណៃវ៉ាន់: ចុះពេលបើករបបហូបចុកអី គាត់ហ្នឹងអ្នកបើកឲ្យអីក៏មានអ្នកផ្សេងគេ?

ឃួន: អត់ទេ មានកន្លែងគេផ្សេង គេបើកឲ្យម៉ោ គាត់គ្រាន់តែទៅស្រែ ។

ណៃវ៉ាន់: គាត់ទៅតែស្រែទេ, ចុះដូចថាគាត់ទៅស្រែហ្នឹង លោកយាយមានដែលឮថាឥឡូវគាត់ត្រូវគ្រប់គ្រងប្រជាជនធ្វើស្រែហ្នឹងម៉ាថ្ងៃឲ្យប៉ុណ្ណេះៗ អីគាត់មានធ្លាប់និយាយប្រាប់យាយទេ ?

តុំៈ អត់ផង គ្រាន់តែដឹកនាំគេធ្វើ ដល់ខែប្រូតមិនដឹងបានប៉ុន្មានអីប៉ុន្មានអីមិនដឹងដែរ ។

នៃវ៉ាន់ៈ តែគេមានកំណត់ទេ ម៉ាថ្ងៃហ្នឹងគេដឹកនាំឲ្យប្រូតបានប៉ុន្មានហិកតា ប៉ុន្មានអីហ្នឹងគេមានកំណត់ ទេ?

តុំៈ អត់មានកំណត់ គិតតែម៉ោង ។

នៃវ៉ាន់ៈ ចុះឧបមាថាយើងទៅស្ទូងអញ្ចឹង យើងខ្ជិលធ្វើការ យើងធ្វើលេងៗអញ្ចឹងបានដែរ?

តុំៈ គ្មានស្អី ឲ្យតែយើងទៅធ្វើ, គេមានទៅបង្ខំអីប៉ុន្មាន ដល់ម៉ោងទៅៗ ។

នៃវ៉ាន់ៈ អញ្ចឹងគាត់ដឹកនាំគេទៅធ្វើស្រែតែម៉ាមុខហ្នឹងទេ?

តុំៈ ចា៎ស! ដឹកនាំធ្វើស្រែតែម៉ាមុខ ។

នៃវ៉ាន់ៈ ចុះការហូបចុកអីយ៉ាងម៉េចដែរកាលហ្នឹង?

តុំៈ ការហូបចុកអីហ្នឹងហូបបបរអីដែរ ។

នៃវ៉ាន់ៈ បបរយើងដូចយើងហូបរាល់ថ្ងៃហ្នឹងដែរអីក៏ម៉េច?

តុំៈ បបរសាប, មានសម្លរមានអីហូប ។

នៃវ៉ាន់ៈ មានគ្រាប់អង្ករច្រើនដែរអត់?

តុំៈ មាន ។

ឃួនៈ តាមរដូវដែរ រដូវប្រាំងបាយទៅ រដូវវស្សាបបរ ។

នៃវ៉ាន់ៈ តែបានហូបឆ្អែតទេលោកយាយ?

តុំៈ ឆ្អែត ។

នៃវ៉ាន់ៈ អ្នកស្រុកផ្សេងទៀតឆ្អែតដែរអីក៏?

តុំៈ ប្រជាជននោះឆ្អែតដែរ ហូបបបរហ្នឹងក៏វាសល់ដែរមែនថាមិនឆ្អែតទេ វាមានសល់មានអី ។

នៃវ៉ាន់ៈ ចុះប្រធានសហករណ៍ហើយនិងប្រជាជនគេឲ្យរបបស្មើរគ្នាអីក៏ម៉េច?

ឃួនៈ មិនដឹងស្មើមិនស្មើ ខ្ញុំវិញទៅហូបកន្លែងកសិដ្ឋាន កន្លែងរួមដែរ ។

នៃវ៉ាន់ៈ ទៅហូបរួមដែរ, ចុះគាត់ទៅហូបជាមួយគ្នាទាំងអស់?

ឃួនៈ ចា៎ស! ប៉ុន្តែទៅហ្នឹងដូចថាម៉ាតុរហ្នឹងប៉ុន្មានវាល់ចែកគ្នាម៉ោ ណាសល់យកម៉ោផ្ទះម៉ោ ។

នៃវ៉ាន់ៈ អូហ៍! យកម៉ោផ្ទះបានដែរ?

ឃួនៈ បាន ឲ្យតែរបបយើងគេចែកទៅ យើងសល់ យើងយកម៉ោ ។

ផៃរ៉ាន់: អញ្ចឹងការហូបចុកអី នៅកន្លែងហ្នឹងអត់ពិបាកទេ?

គុំ: អត់សូវពិបាកទេនៅហ្នឹង ហូបបបរដែរតែវាមិនសូវពិបាកប៉ុន្មានទេ ។

ផៃរ៉ាន់: បានបបបរខាប់?

គុំ: ចា៎ស! ហូបឆ្អែត ។

ផៃរ៉ាន់: កាលហ្នឹងដឹងតែនៅក្នុងស្រុកបាត់ដំបងអញ្ចឹងហ្នងហេ៎?

គុំ: ចា៎ស!

ផៃរ៉ាន់: កាលហ្នឹងស្រុកបាត់ដំបងហ្នឹងគេហៅ ស្រុកលេខប៉ុន្មានដែរ?

ឃួន: មិនដឹងគេហៅ ស្រុកប៉ុន្មានទេ តំបន់បួនទីតំបន់៣ទេ ។

គុំ: តំបន់៤ ។

ផៃរ៉ាន់: តំបន់៤, តែស្រុកបាត់ដំបងហ្នឹងគេហៅ ស្រុកលេខប៉ុន្មាន?

គុំ: មិនដឹងស្រុកលេខប៉ុន្មានផង ។

ផៃរ៉ាន់: ដឹងតែតំបន់៤ មិនដឹងស្រុកលេខប៉ុន្មានទេ?

ឃួន: តំបន់បួន អត់ដឹងទេ ។

ផៃរ៉ាន់: ដូចថាភូមិហ្នឹងនៅឆ្ងាយពីទីរួមខេត្តទេ?

ឃួន: នៅចុះពីក្រុងបាត់ដំបងហ្នឹងទៅមិនឆ្ងាយប៉ុន្មានទេ នៅក្រោមស្ពឹងហ្នឹងប៉ុនថ្នល់ជាតិដែរ ។

ផៃរ៉ាន់: ចុះលោកយាយដូចថា គាត់គាត់ប្រធានសហករណ៍អីចឹងគាត់ខស្សាប្រជុំអីដែរអត់?

គុំ: ប្រជុំ ។

ផៃរ៉ាន់: ប្រជុំ គាត់ហៅ ប្រជាជនទាំងអស់ប្រជុំទៅ?

គុំ: ចា៎ស!

ផៃរ៉ាន់: លោកយាយអីចូលរួមប្រជុំដែរ?

គុំ: ចា៎ស!

ផៃរ៉ាន់: ភាគច្រើនប្រជុំហ្នឹងគេនិយាយពីអីទៅ?

គុំ: មិនចាំទេ ជំនាន់ហ្នុងម៉ោអត់ចាំទេ ។

ផៃរ៉ាន់: ចុះក្រៅពីគាត់ហៅ ប្រជុំហ្នឹង ដូចថាមានថ្នាក់ស្រុក ឬក៏តំបន់អីគេម៉ោប្រជុំជាមួយដែរ?

គុំ: ដូចជួនណាគេម៉ោ ជួនណាគេអត់ម៉ោ ។

ផៃវ៉ាន់: គេម៉ោហ្នឹងលោកយាយដឹងអ្នកដែលម៉ោហ្នឹងឈ្មោះអីទេ?

ឃួន: ស្គាល់តើ, គាត់ឈ្មោះឌឹក, សឹម, តាតែម ។

ផៃវ៉ាន់: ហ្នឹងម៉ោពីខាងណាម៉ោវិញ?

ឃួន: គេធ្វើធំអញ្ចឹង ប៉ុននៅពីក្រោម ។

ផៃវ៉ាន់: បាទ! ធ្វើធំអញ្ចឹងដូចថាគាត់នៅខាងស្រុកអីក៏នៅខាងតំបន់ឈ្មោះមិញហ្នឹង?

ឃួន: ស្រុក ខាងស្រុកតើ ។

ផៃវ៉ាន់: ឈ្មោះអីគេ?

តុំ: ឌឹក មួយ តែម មួយ តាសឹម មួយ ។

ផៃវ៉ាន់: បីនាក់ហ្នឹងណាគេធំជាងគេ?

តុំ: បីអ្នកហ្នឹងធំបីអង្គភាពគេ ។

ផៃវ៉ាន់: ណាគេធំជាងគេ?

តុំ: តាសឹមធំជាងគេ ។

ផៃវ៉ាន់: ពេលតាសឹម តាឌឹក តាតែមហ្នឹងគាត់ម៉ោប្រជុំ គាត់ម៉ោប្រជុំតែជាមួយពួកសហករណ៍ អីក៏គាត់ម៉ោប្រជុំជាមួយអ្នកស្រុកអ្នកភូមិធម្មតាដែរ?

តុំ: អ្នកស្រុកភូមិម្តងៗម៉ាយាមទេ ។

ឃួន: បើអ្នកធ្វើការគ្នាគាត់មិនដឹង មិនដឹងគាត់ទៅប្រជុំនៅណា បើម៉ោប្រជុំតាមភូមិហ្នឹងម្តងម៉ា យាម ។

ផៃវ៉ាន់: អញ្ចឹងខាងស្រុកគេធ្លាប់ចុះម៉ោប្រជុំដែរ?

ឃួន: តែម្តងម៉ាយាមទេ ។

ផៃវ៉ាន់: ចុះខាងតំបន់?

ឃួន: តំបន់អត់ស្គាល់ ។

ផៃវ៉ាន់: ចុះគាត់ហ្នឹងក្រោយម៉ោគេមានប្តូរតួនាទីគាត់ធ្វើអីទៀតដែរអត់?

តុំ: អត់មានប្តូរធ្វើអីទេ គាត់នៅកាន់គណៈសហករណ៍ហ្នឹង ។

ឃួន: ពីដើមម៉ោគាត់ដូចថាភូមិ ពីមុនកាលនៅភូមិដាំស្ពៃ ដល់ភូមិម៉ោគេតំឡើងគាត់ដូចជាមេឃុំ ។

ផៃវ៉ាន់៖ ប្រធានសហករណ៍ដូចមេឃុំអញ្ចឹង?

ឃួន៖ ចា៎ស! មុនដែលទៅ នៅហ្នឹងគាត់ត្រឹមភូមិទេ ។

ផៃវ៉ាន់៖ ហើយកាត់នៅកាន់ជាគណៈសហករណ៍ហ្នឹងរហូត?

តុំ៖ កាន់រហូត ទាល់តែគេចាប់ ។

ផៃវ៉ាន់៖ កាលហ្នឹងលោកយាយដឹងថាហេតុអីបានគេចាប់ទេ?

តុំ៖ អត់ដឹងផង ។

ឃួន៖ មូលហេតុខ្ញុំដឹងតិចៗ ដឹងថា ពីកាលហ្នឹងមានបក្សពួកវាពីរ ដល់ពេលគេថាមានពួកនិរតីម៉ា ជាន់ទៀតគេចាប់ពួកពុកខ្ញុំហ្នឹងពួកពាយ័ព្យ ។

ផៃវ៉ាន់៖ ពួកនិរតីចូលមកទៀត?

ឃួន៖ ចា៎ស! គេចាប់បញ្ចេញពួកពាយ័ព្យហ្នឹងទាំងអស់ ចូលនិរតីកាន់ក្តាប់វិញ ពួកនិរតីចូលម៉ោ បានខ្លាំងមែនទែន ។

ផៃវ៉ាន់៖ ឆ្នាំណាដែលពួកនិរតីចុះម៉ោយាយ?

ឃួន៖ ឆ្នាំ៧/៨ហ្នឹងឯង ។

ផៃវ៉ាន់៖ ដើមឆ្នាំអីក៏ចុងឆ្នាំ?

ឃួន៖ ប្រហែលដើមឆ្នាំ ។

ផៃវ៉ាន់៖ ពេលពួកនិរតីចុះម៉ោហ្នឹង, ដឹងថាមេដែលគេនាំចុះម៉ោហ្នឹងឈ្មោះអីទេ?

តុំ៖ អត់ស្គាល់ទេ មេឈ្មោះអីទេភ្លេចហើយ ។

ឃួន៖ ឈ្មោះតាឯក ។

ផៃវ៉ាន់៖ ឈ្មោះឯកខាងនិរតីហ្នឹង ចុះម៉ោ?

ឃួន៖ អ្នកបញ្ជាឲ្យចាប់ពុកខ្ញុំហ្នឹងឈ្មោះឯក ។

ផៃវ៉ាន់៖ ឯកហ្នឹងគាត់កាន់ខាងអីដែរ?

ឃួន៖ ខាងនិរតីប៉ុនមិនដឹងគេកាន់ខាងអី អ្នកបញ្ជាឲ្យចាប់ហ្នឹងឈ្មោះឯក ខ្លាំងជាងគេ ។

ផៃវ៉ាន់៖ កាលហ្នឹងគេចុះម៉ោគេចាប់ ផ្តើមចាប់ពីណាគេមុនពួកនិរតី?

ឃួន៖ ចាប់តាសឹមហ្នឹងមុន តាសឹមម៉ោតាតែម តាឋឹកហ្នឹង ។

ផៃវ៉ាន់៖ អូហ៍! គេចាប់ខាងស្រុកម៉ោមុន?

ឃួនៈ ពុកខ្ញុំចាប់ក្រោយគេ ។

ឆៃរ៉ាន់ៈ ហើយបន្ទាប់ម៉ោចាប់យុំ?

ឃួនៈ ចា៎ស! ប៉ុនចាប់ដែលស្រុកហ្នឹងចាប់យកទៅទាំងប្ដីទាំងប្រពន្ធ ដល់គេចាប់ពុកខ្ញុំហ្នឹងគេចាប់តែពុកខ្ញុំទៅ ម៉ែខ្ញុំអត់ ។

ឆៃរ៉ាន់ៈ ពួកស្រុកគេចាប់ទាំងប្ដីទាំងប្រពន្ធ?

ឃួនៈ ចា៎ស! ចាប់ដាក់ឡានទាំងអស់ ទាំងកូនទាំងអីទាំងអស់ ។

ឆៃរ៉ាន់ៈ អូហ៍! ម៉ាគ្រួសារហ្មង, តែបើយុំគេចាប់តែប្ដីទេ?

ឃួនៈ ចាប់ទាំងប្រពន្ធដែរ

ប៉ុនដូចថាសំណាងម៉ែខ្ញុំដូចគេយកតែពុកខ្ញុំទៅ បាននៅទល់សព្វថ្ងៃហ្នឹង ។

ឆៃរ៉ាន់ៈ ពេលគេចាប់ហ្នឹងគេភ្ជង់ចាប់យើងហ្មង អីក៏គេម៉ោហៅយើងថាទៅណាទៅណែអី?

ឃួនៈ ភ្ជង់ហ្មង ចាប់ឡើងឡានហ្មង ។

ឆៃរ៉ាន់ៈ យាយបានឃើញគេចាប់គាត់ទេ?

តុំៈ អត់ឃើញ បានតែគេប្រាប់ ។

ឃួនៈ ពុកខ្ញុំហ្នឹងគេហៅបញ្ចូលរោងម៉ាស៊ីន ឡានគេអាយ៉ៃចូលទៅក្នុងហ្នឹងគេចាប់ចងឡើង មានអេស្កកគេ ។

ឆៃរ៉ាន់ៈ ពីណាគេដែលម៉ោប្រាប់ថាឃើញចាប់ហ្នឹង?

ឃួនៈ អ្នកគេនៅរោងម៉ាស៊ីនហ្នឹង ។

ឆៃរ៉ាន់ៈ ឈ្មោះអីគេទៅ?

ឃួនៈ អត់ស្គាល់ទេ ភ្លេចបាត់អស់ហើយ ។

ឆៃរ៉ាន់ៈ ពួកនិរតីគេហៅចូលហើយគេចាប់យកទាំងអស់គ្នា?

ឃួនៈ ចា៎ស! ចាប់ចង ។

ឆៃរ៉ាន់ៈ គេចងម៉េច? ចងបិទមុខអីក៏ម៉េច?

ឃួនៈ ចងស្លាបសេក ដាក់អាឡានស្កុតតូចហ្នឹង ។

ឆៃរ៉ាន់ៈ ដូចថាពេលគេចាប់ភ្លាមហ្នឹងលោកយាយដឹងថាគេចាប់ហ្មង អីក៏ក្រោយម៉ោបានដឹង?

តុំៈ ល្ងាចឡើងបានដឹង ។

ផៃវ៉ាន់: លោកយាយដឹងថាហេតុអីបានគេចាប់ទេ?

គុំ: អត់ដឹងហេតុអីផងទេ ។

ឃួន: មូលហេតុដូចខ្ញុំប្រាប់ពូឯងអញ្ចឹងឯង ពួកនិរតីម៉ោគេកំចាត់ពួកពាយ័ព្យហ្នឹងចេញ ។

ផៃវ៉ាន់: ដូចថាគាត់ធ្វើអីខុសបានគេចាប់អីក៏ម៉េច?

ឃួន: ឲ្យតែពាយ័ព្យ ឲ្យតែពួកធ្វើការគេសំលេះចេញ គេដាក់និរតីចូលម្តង ។

ផៃវ៉ាន់: អញ្ចឹងដល់ពេលគេចាប់គាត់ហ្នឹងទៅ ពីណាដែលឡើងជំនួសគាត់ពួកនិរតី?

ឃួន: ពួកនិរតីតាឯកហ្នឹងហើយដែលកាន់ក្តាប់ហ្នឹងនោះ ។

ផៃវ៉ាន់: ឯកឡើងជំនួសវិញ? ចុះក្រៅពីឯកមានណាគេទៀតទេ?

ឃួន: ខ្ញុំអត់ស្គាល់គេទេ ខ្ញុំនៅតូចដែរ ។

គុំ: ស្គាល់តែឯកហ្នឹងម្នាក់ ។

ផៃវ៉ាន់: អញ្ចឹងឯកហ្នឹងឡើងជំនួស, ចុះដូចលោកយាយគ្រួសាររបស់គាត់អញ្ចឹង ដឹងថាគេចាប់ប្តីអញ្ចឹងដូចថា លោកយាយមានអារម្មណ៍ម៉េចទៅ?

គុំ: អារម្មណ៍ខ្លាច គេចាប់ប្តីហើយតែងតែខ្លាចគេយកប្រពន្ធទៀត មុនៗគេចាប់អញ្ចឹង គេយកប្តីគេចាប់ប្រពន្ធ ។

ឃួន: គាត់ឃើញគេអ្នកមុនៗគេចាប់អញ្ចឹងហើយ ។

ផៃវ៉ាន់: អញ្ចឹងមុនគេចាប់គ្រួសារលោកយាយមានគេចាប់អញ្ចឹងដែរ?

ឃួន: ចាប់ មុនហ្នឹងចាប់អញ្ចឹងទាំងអស់ ។

ផៃវ៉ាន់: ហ្នឹងខាងណាអ្នកម៉ោចាប់?

ឃួន: ខាងពួកខាងនិរតីហ្នឹងឯង ដូចថាគេរៀងឡើងគេចាប់ចេញអស់ ។

ផៃវ៉ាន់: ចុះមុននិរតីម៉ោ ដូចថាអ្នកធ្វើការជាមួយយាយ ឬក៏អ្នកស្រុកភូមិហ្នឹងមានគេចាប់ដែរអត់?

ឃួន: ពីមុនហ្នឹងអត់មានចាប់ផង ដល់និរតីចូលម៉ោ ។

ផៃវ៉ាន់: កាលមុនិរតីចូលម៉ោហ្នឹងអត់មានទេ?

គុំ: អត់មានទេ អត់មានណាចាប់អីទេ ។

ផៃវ៉ាន់: ការងារក៏អត់សូវពិបាកដែរ?

គុំៈ ចា៎ស! មានតែពួកនិរតីហ្នឹងឯងម៉ោចាប់ ។

ឆៃរ៉ាន់ៈ ពេលពួកនិរតីម៉ោហ្នឹងដូចជាការងាររគេផ្លាស់ប្តូរម៉េចទៅ ?

ឃួនៈ លត់ដីខ្លាំងដែរហ្នឹងណា៎ ។

ឆៃរ៉ាន់ៈ លត់ដីម៉េច?

ឃួនៈ ទៅ ធ្វើការអីគ្រុនអីតិចតួចមិនឲ្យឈប់មិនឲ្យសម្រាកអីដែរហ្នឹងណា៎ ។

ឆៃរ៉ាន់ៈ ពួកនិរតីហ្នឹងពួកម៉ោពីខាងណាវិញ?

គុំៈ មិនដឹងម៉ោពីណា, បើគេហៅពួកនិរតី មិនដឹងម៉ោពីខាងណា ។ ស្រុកកើតណោះស្រែអំបិល ពួកនិរតីរឌីនៗ សុទ្ធតែដើងខោប៉ុណ្ណេះៗ, និយាយរឌីនៗ ។ ខាងតាកែវហ្នឹងឯង ។

ឆៃរ៉ាន់ៈ កាលហ្នឹងស្គាល់ប្រធានភូមិភាគនិរតីហ្នឹងណាគេទេ?

គុំៈ អត់ស្គាល់ផង ។

ឆៃរ៉ាន់ៈ ចុះនិយាយខាងស្រុកហ្នឹង ខាងស្រុកតាសឹម តាអីហ្នឹង ពេលចាប់តាសឹមហ្នឹងណាគេឡើងជំនួសគាត់វិញ?

ឃួនៈ អាកន្លែងគាត់នៅដូចជាឆ្ងាយដែរ ខ្ញុំនៅតូចៗដូចជាអត់ដឹង រាប់គីឡូដែរហ្នឹង ។

គុំៈ កាលដែលគេចាប់ទៅមិនដឹងគេចាត់ណាដាក់ទៀតអត់ដឹងផង ។

ឃួនៈ បានចាប់ម៉ាសាររហ្នឹងបាត់ទាំងអស់, អត់មាននៅទេ នៅតែប្រពន្ធ ។

ឆៃរ៉ាន់ៈ ពេលពួកនិរតីម៉ោដូចជាការងាររគេកំណត់ឲ្យយើងធ្វើម៉េចទៅ ?

ឃួនៈ ធ្វើដូចម៉ោងអញ្ចឹងដែរ ប៉ុនគេរឹបអូសខ្លាំង ដូចជាមានឈឺបន្តិចបន្តួចអីគេអត់អាចឲ្យយើងឈប់បានទេ ទាល់តែវារបណ្តោយហ្នឹង ហើយយើងទៅមិនទាន់ម៉ោងក៏គេលត់យើងដែរ ផ្តាច់របបយើង បើឈឺល្មមៗយើងអត់ទៅ គេអត់ឲ្យរបបយើងហូបទេ ។

ឆៃរ៉ាន់ៈ ចុះកាលមុនពួកនិរតីម៉ោដូចជាយើងឈឺអីយើងអាចឈប់បាន?

ឃួនៈ យើងសុំច្បាប់ យើងទៅដេកពេទ្យដេកអី ។

ឆៃរ៉ាន់ៈ សុំច្បាប់អញ្ចឹងគេឲ្យរបបយើងធម្មតាអីក៏ម៉េច?

ឃួនៈ របបយើងធម្មតា បែកពេល ។

ឆៃរ៉ាន់ៈ ដូចជាមុនពេលពួកនិរតីម៉ោ យើងឈឺអញ្ចឹងយើងអាចសុំច្បាប់ឈប់បានប៉ុន្មានថ្ងៃ?

តុំ: ម៉ាអាទិត្យអី រឿងឃើញយើងដើររឹងអីគេឲ្យយើងធ្វើការ ។

នៃវ៉ាន់: បើពួកនិរតីអត់ទេ?

ឃួន: និរតីទាល់តែយើងងើបមិនរួចបណ្ដោយហ្នឹង............

វីដេ ៣

នៃវ៉ាន់: ពេលពួកនិរតីចូលម៉ោហូបចុកអីពិបាកហ៎?

តុំ: គេហូបច្រើនអត់ឆ្អែត ។

នៃវ៉ាន់: គេឲ្យហូបម៉េចទៅពួកនិរតី?

តុំ: ចែកបបរ ចែកតាមគុរយើង បបររាវទៅជារាវអត់មានខាប់ ។

ឃួន: ដូចថាបបររាវទៅជារាវអត់មានជាតិបាយ ។

នៃវ៉ាន់: ហ្នឹងបបររហូត អត់មានបាយ?

តុំ: ចា៎ស!

ឃួន: មានតែពេលចូលឆ្នាំអីបានមានបាយ ។

នៃវ៉ាន់: អូហ៍! ចូលឆ្នាំដែរ?

ឃួន: ចា៎ស! ខែចូលឆ្នាំគេឲ្យបាយម៉ាថ្ងៃអញ្ចឹងទៅ ។

នៃវ៉ាន់: ចុះភ្ជុំអី?

ឃួន: ភ្ជុំមាន ។

នៃវ៉ាន់: ចុះមានដែលពុកអាគេហៅថ្ងៃ១០ថ្ងៃ២០អត់?

ឃួន: ណឹងហើយអាថ្ងៃភ្ជុំហ្នឹងហើយ ។

នៃវ៉ាន់: អញ្ចឹងឲ្យតែថ្ងៃ១០ថ្ងៃ២០ហ្នឹងគេឲ្យបាយយើងដែរ?

ឃួន: ឲ្យតែម៉ារដូវ ដូចថាម៉ារដូវខែភ្ជុំ ហើយខែចូលឆ្នាំ ។

តុំ: រួចពីហ្នឹងទៅបបររហូត ។

នៃវ៉ាន់: ពេលហ្នឹងដូចថាការចាប់មនុស្ស ការចាប់អីមានច្រើនទេ មានដែលឃើញគេចាប់មនុស្សអីទេពេលពួកនិរតីចូលម៉ោណា៎?

ឃួន: ខាងហ្នឹង ពេលនិរតីចូលម៉ោដូចមិនសូវមានដែរទេ ប៉ុនគ្រាន់តែថា យ៉ាប់ហូបចុក ។

ផៃរ៉ាន់: តែចាប់អីអត់ទេ, អ្នកស្រុកអ្នកភូមិអីអត់បាត់ទេ?

ឃួនៈ បើថាគេវៃយើងវៃដូចថាយើងទៅលួចហូបមិនឆ្អែតអី គេចាប់បានគេវៃយើងហើយ ។

ផៃរ៉ាន់: គេវៃដែរ?

ឃួនៈ ចា៎ស!

ផៃរ៉ាន់: គេយកអីវៃទៅ?

ឃួនៈ ដំបង, បើគេមានកាំភ្លើងនៅនឹងដៃគេវៃនឹងកាំភ្លើងហ្នឹងឯង បើថាមានពួកឈ្លបគេមានកាំភ្លើងគេវៃនឹងកាំភ្លើងហ្នឹងឯង ។

ផៃរ៉ាន់: ចុះដូចថាលោកយាយ
ឬក៏មឹងពេលដែលយើងដូចថាជាប់ប្ដីគេចាប់អញ្ចឹងដូចថាមានកងឈ្លប
គេម៉ោតាមស៊ើបយើងជាប់អីក៏អត់អីទេ?

គុំ: កងឈ្លបអត់ម៉ោផង មានប៉ុនគេអត់ម៉ោ ។

ផៃរ៉ាន់: អត់មានម៉ោតាស៊ើបលោកយាយទេ?

គុំ: អត់ទេ ។

ផៃរ៉ាន់: អញ្ចឹងគេចាប់តែប្ដីទៅទេ ប្រពន្ធកូនគេអត់រវល់ទេ?

គុំ: អត់ទេ ។

ឃួនៈ ប៉ុនផុតពីហ្នឹងគេសុទ្ធតែចាប់ដាក់ទាំងអស់ដែរ ចាប់ទាំងកូនទាំងអី ។

គុំ: ពីជំនាន់មុនខ្ញុំគេចាប់ទាំងកូនទាំងប្រពន្ធទាំងអស់ ។

ផៃរ៉ាន់: ចុះយាយមានដឹងគេចាប់គ្រួសារលោកយាយបញ្ជូនទៅណាដែរអត់?

គុំ: អត់ដឹង, គេចាប់ទៅមិនដឹងគេយកទៅណា គេចាប់ពីផ្ទះទៅអត់ដឹងគេយកទៅណា ។

ផៃរ៉ាន់: ពេលគេចាប់គ្រួសារលោកយាយអញ្ចឹងក្នុងចិត្តហ្នឹងលោកយាយភ័យអញ្ចឹងដែរ?

គុំ: ចា៎ស! ភ័យ ។

ផៃរ៉ាន់: ចុះការរស់អីលោកយាយខំអីម៉េចដែរ?

ឃួនៈ ពេលហ្នឹងគាត់ទើបតែទម្លាក់ចង្រ្កានបានប៉ុន្មានថ្ងៃ ។

ផៃរ៉ាន់: បានប៉ុន្មានខែគេចាប់គាត់?

គុំ: បាន១២ថ្ងៃទម្លាក់ចង្រ្កាន ។

ណៃវ៉ាន់: កូនស្រីកូនប្រុស?

គុំ: កូនស្រី ។

ណៃវ៉ាន់: កាលហ្នឹងពេលឆ្លងទន្លេអញ្ចឹងគេបញ្ជូនយើងទៅ ពេទ្យអីត្រឹមត្រូវដែរអីក៏យ៉ាងម៉េច?

គុំ: ពេទ្យគេម៉ោ ។

ណៃវ៉ាន់: មានឆ្មបគេម៉ោបង្កើត?

គុំ: ឆ្មបគេនៅកន្លែងហ្នឹងមាន ។

ណៃវ៉ាន់: ដូចថាគេយកចិត្តទុកដាក់យើងទេពេលបង្កើត?

ឃួន: យកចិត្តទុកដាក់ដែរហ្នឹងណា៎ មានមុខអ្នកធ្វើការ ។

ណៃវ៉ាន់: គេខ្វាចយើងដែរ?

ឃួន: ចា៎ស!

ណៃវ៉ាន់:

ចុះលោកយាយពេលពួកនិរតីចូលម៉ោអញ្ចឹងគេអត់មានជម្លៀសឲ្យយើងទៅ នៅកន្លែងណា ផ្សេងទេ?

គុំ: ជម្លៀស គេឲ្យខ្ញុំទៅ នៅភ្នំតូច ។

ណៃវ៉ាន់: ភ្នំតូចណាវិញ?

គុំ: ទៅហួសបាត់ដំបងណោះ ទៅតាមមង្គលបូរី ។

ណៃវ៉ាន់: នៅក្នុងស្រុកមង្គលបូរី?

ឃួន: មិនដឹងនៅក្នុងស្រុកអីទេ ប៉ុនដឹងតែភ្នំតូច នៅជើងភ្នំតូចហ្នង ។

ណៃវ៉ាន់: ទៅធ្វើអីនៅហ្នឹង?

គុំ: ទៅហ្នឹងគេអត់ឲ្យយើងនេះណា៎ ទៅដល់ដកស្ទូងគេទៅ កូនតូចក៏ ។

ណៃវ៉ាន់: ពេលយើងទៅធ្វើការយើងយកកូនទៅដែរអីក៏មានអ្នកមើល?

គុំ: គេមើលឲ្យ ។

ណៃវ៉ាន់: អូហ៍! មានគេមើលឲ្យ ចុះបៅអីបានអីបៅទៅ?

គុំ: បៅដោះគេអ្នកមើលហ្នឹង បញ្ចុកឲ្យវាស៊ីទៅ ខ្ញុំចេះតែទៅវាស់ៗល្ងាចទៅ ពេលម៉ោវិញបានបៅដោះម៉ែ ។ មានគេដាក់មើលកុមារម៉ាកន្លែងទៅ ម៉ែៗវាទៅធ្វើស្រែអស់ទៅ ។

ឆៃវ៉ាន់: ចុះលោកយាយកាលហ្នឹងម៉េចបានគេជម្លៀសលោកយាយទៅខាងភ្នំតូចហ្នឹងវិញ?

ឃួនៈ អត់ដឹង គេជម្លៀសទៅៗខ្លាចគេដែរ គេដឹកឡានទៅ ។

ឆៃវ៉ាន់: អត់ដឹង, ទៅតែគ្រួសារយាយអីក៏ទៅទាំងអស់គ្នា?

គុំ: ទៅទាំងខ្ញុំទាំងអីហ្នឹង ។

ឆៃវ៉ាន់: ចុះមានអ្នកផ្សេងទៅទេ?

ឃួនៈ មាន ។

ឆៃវ៉ាន់: កាលហ្នឹងទៅប្រហែលប៉ុន្មានគ្រួសារទៅ ?

ឃួនៈ មិនដឹងប៉ុន្មានទេ ដឹកឡានទៅច្រើនដែរ មែនដាក់តែភ្នំតូចទេ ដាក់គ្រប់កន្លែង ។

ឆៃវ៉ាន់: គេដើរចែក?

ឃួនៈ ដាក់តាមភូមិគ្រប់កន្លែង ។

ឆៃវ៉ាន់: ទៅដល់ហ្នឹងយើងធ្វើស្រែចំការដូចនៅនេះអញ្ចឹង?

គុំ: ទៅដល់នោះយើងដកស្ទូងទៅ គ្មានឲ្យយើងនៅចាំទំនេរទេ គេធ្វើអីធ្វើហ្នឹងគេ ។

ឆៃវ៉ាន់: ចុះយប់គេឲ្យធ្វើអត់?

គុំ: យប់អត់ទេ ធ្វើតែថ្ងៃទេ ។

ឆៃវ៉ាន់: អញ្ចឹងលោកយាយគេជម្លៀសទៅភ្នំតូចហ្នឹង ចុះការហូបចុកអីស្រួលអីក៏ពិបាក?

គុំ: ពិបាក ហូបបាយហូបអីដែរ ។

ឆៃវ៉ាន់: បានហូបបាយដែរ, ស្រួលជាងកាលនៅបាត់ដំបង?

ឃួនៈ ពិបាកជាង ។

ឆៃវ៉ាន់: ពិបាកជាងលើការងារ អីក៏ពិបាកលើការហូបចុក?

ឃួនៈ ការងារក៏ពិបាក ហូបចុកក៏ពិបាកដែរ ។

ឆៃវ៉ាន់: អញ្ចឹងពិបាកជាងកាលយើងនៅបាត់ដំបង?

ឃួនៈ ចា៎ស! ពិបាកជាង ។

ឆៃវ៉ាន់: បានបាយហូបអីក៏បបរ?

ឃួនៈ មានពេលបាយបបរដែរ ប៉ុនដូចគេចែកតិចៗណា៎ពូ ។

ឆៃវ៉ាន់: ហូបអត់ឆ្អែត?

ឃួន: ចាស!

នៃវ៉ាន់: ចុះមានដែលឃើញអ្នកធ្វើការដែលកំពុងតែធ្វើៗ ហើយហូបអត់ឆ្អែត អស់កម្លាំងហើយស្លាប់ នៅកន្លែងធ្វើការហ្នឹងដែលឃើញទេយាយ?

តុំ: អត់ដែលទេ ។

ឃួន: ប៉ុនអ្នកធ្វើការអញ្ចឹងយើងទៅលួចអី ដូចនៅខាងភ្នំតូចហ្នឹងគេឲ្យយើងអូសនង្គ័លអីដែរហ្នឹង ។

នៃវ៉ាន់: អូហ៍! តែយើងលួចអញ្ចឹងគេឲ្យយើងអូសនង្គ័ល?

ឃួន: គេដាក់ទារុណកម្ម គេអូសរួចគេវ៉ៃយើង ។

នៃវ៉ាន់: ចុះគេមានចាប់យកទៅសម្លាប់យកទៅអីទេ?

ឃួន: យកទៅសម្លាប់យើងអត់បានឃើញដែរ ប៉ុនបាត់ៗមនុស្សប៉ុនមិនដឹងគេយកទៅសម្លាប់ណា ដែរមិនដឹង ។

នៃវ៉ាន់: ស្គាល់ទេអ្នកដែលបាត់ហ្នឹងឈ្មោះអីខ្លះ?

ឃួន: អត់ស្គាល់ទេ ទើបតែទៅអត់ស្គាល់គេ ។

នៃវ៉ាន់: អញ្ចឹងចំណាំឃើញអ្នកធ្វើការជាមួយគ្នាហ្នឹងបាត់ខ្លួនដែរ?

តុំ: ទេ ដូចអត់មានឃើញបាត់ ។

ឃួន: ខ្ញុំនៅកុមារបាត់ ខ្ញុំដល់ពេលនោះគេយកខ្ញុំទៅបែកពីគាត់ដែរ, ខ្ញុំនៅកុមារផ្សេង ។

នៃវ៉ាន់: ចុះមីងមានដែលឃើញគេចាប់ចង?

ឃួន: អត់ដែលឃើញទេអញ្ចឹងនោះ អត់ដែលឃើញទេ បើខ្ញុំនៅកុមារ វាអត់ឆ្អែតអីគេឲ្យទូល ស្រូវអញ្ចឹង វាលួចស្រូវដឹស៊ីអញ្ចឹងគេតាមទាន់គេចាប់បញ្ចូកស្រូវហ្នឹងតាមមាត់អីដែរ ។

នៃវ៉ាន់: ចុះមីងឈ្មោះអីដែរ?

ឃួន: ខ្ញុំឈ្មោះគាក់ ឃួន ។

នៃវ៉ាន់: អាយុប៉ុន្មានហើយ?

ឃួន: អាយុ៤០គត់ហើយ ។

នៃវ៉ាន់: ឆ្នាំខ្មែរមីងកើតឆ្នាំអី?

ឃួន: ឆ្នាំមមែ ។

ណៃរ៉ាន់៖ សព្វថ្ងៃមីងរស់នៅក្នុងភូមិឃុំជាមួយគ្នាហ្នឹងដែរ?

ឃួន៖ ចា៎ស!

ណៃរ៉ាន់៖ នៅភូមិស្ដីហ្នឹងដែរ?

ឃួន៖ ចា៎ស! មាននៅតែខ្ញុំមួយហ្នឹងឯង ពីរងាប់អស់មួយ ។

ណៃរ៉ាន់៖ នៅ គេជម្លៀសនៅភ្នំតូចហ្នឹងរហូតដល់វៀតណាមចូល?

តុំ៖ ដល់វៀតណាមចូល ។

ឃួន៖ វៀតណាមចូលបានដើរម៉ោនៅភូមិដាំស្ពៃវិញ ។

តុំ៖ ខ្ញុំកុំបានវៀតណាមរំដោះខ្ញុំត្រូវងាប់នៅ នោះហើយ ។

ណៃរ៉ាន់៖ ម៉េចអញ្ចឹងយាយ?

តុំ៖ ស្អែកឡើងយាយឯងកុំទៅណា គេអត់ឲ្យទៅណាទេ ដល់យប់ឡើងសភាពការណ៍មិនស្រួល ព្រឹកឡើងវៀតណាមម៉ោដល់ខ្ញុំរួចខ្លួន ។

ណៃរ៉ាន់៖ ម៉េចដឹងថាគេបម្រុងយកយាយទៅ?

តុំ៖ គេប្រាប់ថា កុំឲ្យយាយឯងទៅណា ស្អែកឡើងទៅលាន ។

ណៃរ៉ាន់៖ គេឲ្យទៅណា?

តុំ៖ គេឲ្យទៅ ធ្វើការកន្ទែងលានរាល់តែថ្ងៃ ដល់ថ្ងៃហ្នឹងគេប្រាប់ខ្ញុំថាយាយឯងកុំទៅណាស្អែក ណា៎ គេអត់ឲ្យខ្ញុំទៅណាទេ ។

ណៃរ៉ាន់៖ អាណឹងពេលជិតវៀតណាមចូលហ្នឹងហោ៎?

តុំ៖ ដល់ព្រឹកឡើងវៀតណាមម៉ោដល់ខ្ញុំរួចខ្លួនខ្ញុំ កុំអីខ្ញុំងាប់ហ្នុងបាត់ហើយ ។

ណៃរ៉ាន់៖ អ្នកដែលម៉ោប្រាប់លោកយាយថាកុំឲ្យទៅណាហ្នឹងឈ្មោះអីទៅ?

តុំ៖ ឈ្មោះតាម៉ុយ ។

ណៃរ៉ាន់៖ តាម៉ុយហ្នឹងគាត់តួនាទីអី?

តុំ៖ មិនដឹងអីទេ ។

ណៃរ៉ាន់៖ ពេលគេជម្លៀសប្រជាជនពីភូមិដាំស្ពៃហ្នឹង ឯកហ្នឹងទៅជាមួយដែរអីក៏?

ឃួន៖ អត់ទេគាត់នៅ ខាងមន្ទីរបាត់ដំបងណោះ ។

ណៃរ៉ាន់៖ ទៅដល់ណោះតាម៉ុយអ្នកកាន់?

ឃួនៈ គាត់កាន់ក្តាប់តែម៉ាក្នុងភូមិទេគាត់ហ្នឹងនោះ ។

ឆៃវ៉ាន់ៈ គាត់ហ្នឹងដែលម៉ោប្រាប់យាយថាអញ្ជើង?

គុំៈ ចា៎ស!

ឆៃវ៉ាន់ៈ លោកយាយមានដឹងទេថាម៉េចបានគេម៉ោប្រាប់ថាអញ្ជើង?

គុំៈ អត់ដឹងមូលហេតុ ។

ឆៃវ៉ាន់ៈ តែលោកយាយចំណាំថាតែគេម៉ោប្រាប់អញ្ជើងមានន័យថាគេយកទៅសម្លាប់អីក៏ម៉េច?

គុំៈ អត់ដឹងផង មិនឲ្យធ្វើការមិនដឹងគេឲ្យទៅណា ។

ឃួនៈ ដឹងតែបាត់ខ្លួន ដឹងតែថាគេអត់ឲ្យធ្វើការមានតែគេអញ្ជើងឯង ។

ឆៃវ៉ាន់ៈ ចុះអ្នកមុនៗ គេម៉ោនិយាយប្រាប់អញ្ជើងដែរ?

គុំៈ គេម៉ោប្រាប់ម៉ាថ្ងៃហ្នឹង យប់ឡើងស្រាប់ល្ងាចហ្នឹងវៀតណាមម៉ោដល់ ។

ឆៃវ៉ាន់ៈ បាទ! តែអ្នកផ្សេងទៀតពេលគេម៉ោប្រាប់អញ្ជើងហើយ បន្ទាប់ម៉ោបាត់ខ្លួនអីក៏ម៉េច?

គុំៈ មិនដឹងគេទៅណាអស់ទៅ ។

ឆៃវ៉ាន់ៈ អូហ៍! គេម៉ោប្រាប់អញ្ជើងដូចគ្នា ដល់ហើយបាត់ខ្លួនលែងឃើញម៉ោអញ្ជើងទៅ?

គុំៈ ចា៎ស!

ឆៃវ៉ាន់ៈ ដល់ពេលលោកយាយចំណាំ ដល់ពេលម៉ោដល់ខ្លួន ពេលគេម៉ោប្រាប់អញ្ជើងមានអារម្មណ៍ម៉េចទៅ?

គុំៈ ភ័យ ។

ឆៃវ៉ាន់ៈ អត់សុំគេបានទេកាលហ្នឹង?

គុំៈ អត់ ។

ឆៃវ៉ាន់ៈ អញ្ជើងបានម៉ាថ្ងៃវៀតណាមចូលម៉ោ?

គុំៈ ចា៎ស! ប្រាប់ខ្ញុំល្ងាចហ្នឹងថាយាយឯងស្អែកឡើងកុំឲ្យទៅលានណា ដល់ព្រឹកឡើងវៀតណាម ម៉ោដល់ទឹប ។

ឃួនៈ ពួកគេប្រាប់ថា ឃើញរទេះភ្លើងបើកកាត់ហ្នឹងសុទ្ធតែឈាម ប្រឡាក់សុទ្ធតែឈាម ។

ឆៃវ៉ាន់ៈ រទេះភ្លើងបើកកាត់ណា?

ឃួនៈ ខ្ញុំនៅហ្នឹងជិតថ្នល់រទេះភ្លើងហ្នឹងដែរ នៅជើងភ្នំនោះ ភ្នំតូច ថ្នល់រទេះភ្លើងគៀនភ្នំហ្នឹងឯង ។

ណៃវ៉ាន់ៈ ប្រលាក់សុទ្ធតែឈាមម៉េច?

ឃួនៈ បើកកាត់ប្រឡាក់អាទ្វារ ។

ណៃវ៉ាន់ៈ ពេលវៀតណាមចូលហ្នឹងហ៎?

ឃួនៈ ចា៎ស!

ណៃវ៉ាន់ៈ ពេលវៀតណាមចូល យាយហើយនិងមីងអីគេជម្លៀសទៅដល់ណាទៅ?

ឃួនៈ ខ្ញុំម៉ោខ្លួនឯងម៉ោភូមិដាំស្ពៃនេះវិញ ។

ណៃវ៉ាន់ៈ គេអត់គៀរទៅជាមួយគេទេអញ្ចឹង?

ឃួនៈ អត់ទេ ម៉ោតាមថ្នល់ហ្នឹងម៉ោវិញ ។

ណៃវ៉ាន់ៈ ចុះឆ្នាំណាបានម៉ោដល់ភូមិស្រុកនេះវិញ?

ឃួនៈ ម៉ោ៧៩ម៉ោស្រុកនេះវិញ ម៉ោហ្នឹងមាខ្ញុំ ប្អូនគាត់ហ្នឹងទៅយកម៉ោ ។

ណៃវ៉ាន់ៈ ចុះប្អូនស្រីមួយស្លាប់ហ្នឹងស្លាប់ឆ្នាំណា?

ឃួនៈ ស្លាប់៧៩ ពេលរត់ហ្នឹង ។

ណៃវ៉ាន់ៈ ថីបានស្លាប់?

ឃួនៈ លាប់កញ្ជ្រិល ។

ណៃវ៉ាន់ៈ អញ្ចឹងម៉ោដល់ភូមិឃុំនេះ៧៩, ពេលលោកយាយម៉ោដល់ស្រុកភូមិនេះវិញលោកយាយបាត់បង់សាច់ញាតិបងប្អូនអស់ប៉ុន្មាននាក់ដែរ?

គុំៈ អត់មានទេ ។

ឃួនៈ មានអ៊ំខ្ញុំម្នាក់គេចាប់ ។

ណៃវ៉ាន់ៈ ហើយនិងឪពុកមីងម្នាក់?

ឃួនៈ ចា៎ស! អ៊ំខ្ញុំហ្នឹងគេចាប់យកទៅសម្លាប់ចោល នេះសល់កូនគាត់ ។

ណៃវ៉ាន់ៈ ចុះដូចថា លោកយាយធ្លាប់ឆ្លងកាត់សម័យខ្មែរក្រហមអញ្ចឹង យាយយល់ថាសម័យខ្មែរក្រហមហ្នឹងជាសម័យម៉េចដែរ?

ឃួនៈ សម័យវេទនា ។

នៃរ៉ាន់: វេទនាម៉េចខ្លះ?

ឃួន: វេទនាហូបចុកអីសព្វគ្រប់អីចឹងទៅ វាមិនបានសប្បាយ សេរីភាពដូចសព្វថ្ងៃ ។

នៃរ៉ាន់: ពិបាកតែហូបចុកទេ?

ឃួន: ហូបចុក ពិបាកកម្លាំងអីហ្នឹង កម្លាំងធ្វើអីហ្នឹង គ្មានសេរីភាពដូចសព្វថ្ងៃណា ។

នៃរ៉ាន់: ចុះក្រៅពីពិបាកហូបចុក ពិបាកកម្លាំងហ្នឹងមានពិបាកអីផ្សេងទៀតអត់?

ឃួន: គ្មានពិបាកអី ពិបាកតែរឿងហូបចុក ពិបាកកម្លាំង ពិបាកចិត្តហ្នឹងឯង ។

នៃរ៉ាន់: ពិបាកចិត្តរឿងអី?

ឃួន: ពិបាកចិត្តរឿងខ្លាចគាប់ហ្នឹងឯង យើងហូបមិនឆ្អែតគេធ្វើបាបទៅ ។

នៃរ៉ាន់: ចុះម៉េចពិបាកចិត្តខ្លាចស្លាប់ បើមិនដែលឃើញគេសម្លាប់ផង?

ឃួន: ចុះមានទៅ ឃើញសម្លាប់អី មានឃើញបាត់នឹងគេដែរ ប៉ុនមិនដឹងបាត់យកទៅណា គេមែន យកម៉ោសម្លាប់ឲ្យយើងឃើញនៅមុខហ្នឹងណ៎ា គ្រាន់តែបាត់ ។

នៃរ៉ាន់: អញ្ចឹងដូចថាធ្លាប់និយាយរឿងសម័យខ្មែរក្រហមហ្នឹងឲ្យកូនចៅអីស្តាប់ដែរអត់?

ឃួន: និយាយតើ ។

នៃរ៉ាន់: និយាយថាម៉េចខ្លះ?

ឃួន: និយាយថា កូនអីរាល់ថ្ងៃនេះវាមិនទាន់សម័យពិបាកខ្លួនឯងពីជំនាន់ហ្នុងណ៎ា ។

នៃរ៉ាន់: ប្រាប់ទៅកូនជឿដែរអត់?

ឃួន: វាមិនជឿទេ វាមិនដឹង វាមិនឃើញ ។

នៃរ៉ាន់: កូនថាអត់ជឿអញ្ចឹងហ្នុង?

ឃួន: ទេវាមិនថាទេ វាអង្គុយស្តាប់អត់សួរដឹងថាពិបាកវេទនា ប៉ុនក្នុងចិត្តវាមិនឃើញ វាមិនដឹង នោះ វាមិនជឿ ។

នៃរ៉ាន់: អញ្ចឹងមីងរាល់ថ្ងៃនេះដូចថាធ្លាប់ព្ត៌មានតាមវិទ្យុ តាមទូរទស្សន៍ តាមកាសែតអីពីការបង្កើតសាលាក្តីដើម្បីកាត់ទោសមេដឹកនាំជាន់ខ្ពស់ខ្មែរក្រហមដែរអត់?

ឃួន: ខ្ញុំមិនដែលបើក អត់មានវ៉ាឌីយ៉ូអីផងខ្ញុំ ។

នៃវ៉ាន់:

ចុះដែលពុអ្នកភូមិហ្នឹងនិយាយគ្នាអីថាគេបង្កើតតុលាការកាត់ទោសខ្មែរក្រហមៗអីដែលពុគេ និយាយទេ?

ឃួនៈ ហ៎! ពុដែរតែមិនដឹងគេកាត់ទោសខ្មែរក្រហមម៉េចៗ

នៃវ៉ាន់: ពុតាមរយៈអីទៅ?

ឃួនៈ ពុតែគេប្រជុំកាត់ទោសខ្មែរក្រហមហ្នឹង ប៉ុនមិនដឹងគេកាត់ទោសម៉េចៗ

នៃវ៉ាន់: ចុះមីងយល់ម៉េចដែរពុថាគេកាត់ទោសៗអញ្ចឹង?

ឃួនៈ នឹកឃើញខឹងពីការលំបាកវេទនាដែរហ្នឹងៗ

នៃវ៉ាន់: អញ្ចឹងចង់ឲ្យគេកាត់ទោសដែរ?

ឃួនៈ ចា៎ស!

នៃវ៉ាន់: ចង់ឲ្យគេកាត់ទោសម៉េចទៅ?

ឃួនៈ គេកាត់ម៉េច កាត់តាមច្បាប់គេទៅៗ

នៃវ៉ាន់: កាត់តាមច្បាប់, អញ្ចឹងមីងអត់ចង់ថា ឲ្យកាត់ទោសប្រហារជីវិតប្រហារអីអត់ចង់ទេ?

ឃួនៈ អត់ទេ តាមតែច្បាប់គេទៅ ច្បាប់គេកាត់ទោសម៉េចតាមគេទៅៗ

នៃវ៉ាន់: មីងយល់ថាការកាត់ទោសហ្នឹងវាមានប្រយោជន៍អីសម្រាប់មីង សម្រាប់បងប្អូន សម្រាប់អ្នកស្រុកអ្នកភូមិទូទាំងប្រទេសហ្នឹង?

ឃួនៈ សម្រាប់អ្នកស្រុកអ្នកភូមិទាំងទូទាំងប្រទេសៗ

នៃវ៉ាន់: មីងយល់ថាវាមានប្រយោជន៍អីទៅ ដែលកាត់ទោសពួកអស់ហ្នឹង?

ឃួនៈ អត់ដឹងថាមានប្រយោជន៍អី ដូចថាគេកាត់ទោសកាត់ទៅមនុស្សអាក្រក់នោះៗ

នៃវ៉ាន់: ម៉េចបានចង់ឲ្យគេកាត់ទោស?

ឃួនៈ ចុះបើនឹកឃើញពីជំនាន់ហ្នុងនោះ ជំនាន់បីឆ្នាំហ្នឹងនោះៗ

នៃវ៉ាន់: ចុះមីងយល់ម៉េចដែរចំពោះថាពាក្យយុត្តិធម៌?

ឃួនៈ យុត្តិធម៌ពាក្យល្អៗ

នៃវ៉ាន់: ល្អម៉េចទៅ?

ឃួនៈ អ្នកធ្វើល្អ ល្អម៉េចទៅ ធ្វើល្អៗ

ណៃវ៉ាន់: ខ្ញុំដូចអត់មានអីចង់បញ្ជាក់បន្ថែមមីងទេ

មីងមានអ៊ីដែលចង់និយាយប្រាប់ពួកខ្ញុំពីរឿងប្រវត្តិ

សាស្ត្រខ្មែរក្រហមដែលខ្ញុំអត់បានសួរនាំមីង ឬក៏យាយដែរអត់?

ឃួន: និយាយអីបើគាត់សួរមិញហើយ ។

ណៃវ៉ាន់: មានអីចង់បញ្ជាក់បន្ថែមដូចថាមីងចងចាំហើយខ្ញុំអត់ទាន់បានសួរ ហើយមីងគិតថាអាណឹង

សំខាន់ហើយចង់ប្រាប់ខ្ញុំអី?

ឃួន: អត់ទេ ប៉ុណ្ណឹងបាន ។

ណៃវ៉ាន់: បាទ! អញ្ចឹងខ្ញុំអរគុណមីង អរគុណយាយដែលបានផ្ដល់ពត៏មានទាក់ទងនឹងជិន គាក់ ហៅ

មីនហ្នឹង ហើយនិងប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់គាត់ ។ អរគុណយាយ អរគុណមីងបាទ!

ត្មុំ: ចា៎ស!